

Sygn. akt IV CSK 308/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. J.
przy uczestnictwie E. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
o ustanowienie służebności przesłanu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 2 stycznia 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. J. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 2 stycznia 2014 r., wydanego w sprawie o ustanowienie służebności przesyłu, „tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. czy wykładnia przepisów o zasiedzeniu służebności przesyłu (służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu) pozwalająca na doliczenie okresu posiadania samoistnego, które miało miejsce przed wprowadzeniem do porządku prawnego RP instytucji służebności przesyłu jest zgodna ze wskazanymi w pkt 1 skargi przepisami Konstytucji RP”. Skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania także z tego względu, że jest oczywiście uzasadniona. „Oczywistość ta wynika z wykazania uchybień Sądu Okręgowego wskazanych w pkt 3 (wadliwa wykładnia przepisów art. 229 i 610 § 2 k.p.c. widoczna dla przeciętnego prawnika) i pkt 5 skargi (naruszenie powszechnie znanej prawnikom zasady *numerus clausus* ograniczonych praw rzeczowych).”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne

wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań, a kwestia, którą przedstawił skarżący nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w skardze pytanie jest jedynie wyrazem wątpliwości co do trafności rozstrzygnięcia Sądu, natomiast skarżący nie sformułował istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, którego rozwiązanie stwarzałoby poważne trudności, ani nie przedstawił wymaganej jurydycznej argumentacji mającej przekonać o jego wystąpieniu. Pytanie o wykładnię przepisów prawa odnoszących się do nabycia służebności przez zasiedzenie mogłoby ewentualnie wskazywać na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jednak skarżący nie tylko się na nią wyraźnie nie powołał, lecz także nie zaprezentował argumentów prawnych, świadczących o tym, że wykładnia ta budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Należy też zauważyć, że postawiona w skardze kwestia była już przedmiotem rozważań i wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. uchwałę z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139).

Wnioskodawca nieskutecznie też powołał się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi, gdyż nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący odwołał się do podstaw skargi oraz

ich uzasadnienia, co nie mogło zastąpić odrębnego wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i odrębne jej elementy konstrukcyjne, które nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Uzasadnienie podstaw skargi samodzielnie służy wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Należy dodać, że twierdzenie skarżącego o wystąpieniu przesłanki art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. opierało się w głównej mierze na kwestionowaniu stanowiska Sądu odwoławczego odnośnie do wykładni powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, która znajduje oparcie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, wobec powiązania wniosku o ich zasądzenie wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi.

[aw]